

МЪР СЪСЪМЪ БУДИТЕЛЪ

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.
Излиза всѣка
СЪБОТА.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕЗЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.
БРОЯ 1 левъ.

„Осанна в' вишнихъ“ — „Разпни его“!

Така е било преди вѣкове, а Шумака е и сега! . . .

Съ първитѣ възторжени послѣдова тѣлпитѣ посрещаха Божия човѣкъ и се увличаха по него неударжимо въ радостъ и умиление. Пжтътъ на Спасителя бѣ осѣянъ съ палмови клонки и цвѣта и бѣ постланъ съ скжпи платове. Отъ всѣхъ, држде му пѣха хвалебни пѣсни. Тога падаха въ дълбоки поклони и отредъ Него. Увлечението бѣ глъ, еударжимо и хиляди гласове и благоговѣно викаха „Осанна райн' вишнихъ“!

Така преди вѣкове тѣлпата и босрещна Спасителя на човѣна, неството, Който дойде да ва, трне хората къмъ правдата и доброто, защото бѣха забравили Бога! . . .

Но още не бѣше утихнало възторжения възгласъ, когато дожиата тая опиянена тѣлпа ревше вече: „Разпни его“! и, когато великиятъ Страдалецъ носѣше своя тежкъ кръстъ къмъ Голгота, тя голѣше, замѣраше съ камѣли и, забравила, че Той бѣ ошелъ за нейното спасение ложи на божествената му лава вѣнецъ отъ трне и боли.

Христосъ се остави да Го разпнатъ на кръста, за да имъ окаже съ Своя примѣръ на елико търпение и смирение пжтя къмъ Бога. Хората бѣа спрямо Него неизказано ли. Когато Той поиска капка вода, за да напюкри засъхналитѣ си устни, жестокоусърдни хора му поднеох жлъчка и оцетъ! Черна тплатъ и непризнателностъ бѣа добринитѣ и жертвитѣ (ристови)!

Но Той бѣ великъ и имъ рости и това жестокоусърдие ше сжция часъ, като въ молитвата къмъ Своя Отецъ Той и оправдаваше, че незнаятъ цо правятъ.

Малцина останаха вѣрни на риста. Тѣ бѣха безсилни да пратъ човѣшкото падение и тѣсь. Тжжни и съ болка на рдрдце вървѣха тѣ изъ пжтя Пра своя любимъ учителъ, за а бждатъ само тѣ свидетели

на Неговото възкресение. Той не гизабрави възкрѣсна първо за тѣхъ, защото тѣ силно обичаха своя Богъ и вѣрваха въ Него. Жестокоусърдно човѣчество, ти зле се отплати на Този, Който бѣ дошелъ за твоео спасение, и забрави, че преди това обсипа пжтя Му съ рози и цвѣтя. Ти го окули и Му подаде жлъчка и оцетъ, а на главата Му сложи злорадно вѣнецъ отъ бодли. Ти извърши съ своето безумие страшно богоухулство и се опозори, но твоятъ Спасителъ запази своята божествена сила и още тамъ ти прости. Той умрѣ на кръста за тебе и възкрѣсна съ безгранична любовъ въ сърдцето си пакъ къмъ тебе. Но ти не го разбра и не се разкая.

Ти и днесъ си все така жестокоусърдно и неблагоприятно, и днесъ си готово да величаешъ и хвалебствуваешъ, но скоро забравяшъ всичко, рушишъ и злодействуваешъ!

Много отъ твоитѣ синове вече забравиха Бога, забравиха Христовия примѣръ и се озвѣриха!

Въ тѣхнитѣ сърдца змия е свила гнѣздо, люта зима бошува тамъ и ги е сковала въ леденъ мразъ. Тѣ сж студени и чужди за безкрайнитѣ човѣшки страдания. Напротивъ, тѣ сж готови къмъ страданията на нещастнитѣ да прибавятъ нови такива и да увѣнчаятъ съ трнени вѣнци главитѣ имъ. Тѣ сж готови на воплитѣ и стенанията на ближния да отговарятъ съ оцетъ и жлъчка пакъ!

Лошитѣ синове на земята днесъ сж забравили своето божествено назначение и сж готови да викатъ лекомислено „Разпни его“! Сатаната е смутилъ духа имъ и ги е направилъ жестоки и страшни. Да, хората и днесъ, като преди много вѣкове, сж все така жестоки, безчовѣчни и диви. Но Христосъ възкрѣсна пакъ за тѣхъ, за всички насъ! Да се спремъ въ своето падение и отправимъ своитѣ души наново къмъ Бога, да се вър-

немъ къмъ Него и последваме неговия примѣръ.

Той не се отрече отъ насъ а сподѣли нещастията на хората, за да ги накара да го разбератъ. Нека направимъ и ние сжщото съ ближния си. Нека и нашитѣ души възкрѣснатъ за лжчезарния подвигъ на Христа и Той ще ни направи да пргледаме и да прочуемъ, за да не бждемъ вече чужди на човѣшкитѣ стра-

дания. Да очистимъ душитѣ си и отъ сѣнката на Сатаната, за да станатъ тѣ свѣтли и чисти та да могатъ да намѣрятъ въ тѣхъ отражение и отзвукъ човѣшкитѣ бѣди и неволи! . . .

И тогава спокойно ще можемъ да си кажемъ едни на други *Христосъ възкрѣсе!* и да се радваме на великия день, на най-великия день въ историята на човѣчеството.

Вѣлорѣчки Подполковникъ.

За какво обичаше най-много да говори св. Иоанъ Златоустъ.

(Настоящиятъ преводъ ни изпрати единъ нашъ Високопреосвещенъ Митрополитъ. Прочетете съ внимание.)

Свети Иоанъ Златоустъ е нареченъ така т. е. че има златни уста, защото красноречието му не е надминато. Въ словата и проповѣдитѣ съ той говорѣше за всички християнски добродетели, но бѣше неизчерпаемъ за две добродетели, за любовъта къмъ ближния изобщо и за помагане на страдащия нашъ братъ.

Споредъ св. Иоанъ Златоустъ ржката на сиромаша е светилище, въ което извършваме угодно на Бога жертвоприношение. Тя е сѣкровищница, въ която пазимъ най-скжпитѣ, нетленнитѣ наши сѣкровища. Сиромаситѣ сж лѣкари на душитѣ ни, тѣ сж наши покровители и благодетели, защото получаваме повече отъ оноза, което даваме. Ние имъ даваме малко пари, а тѣ ни даруватъ небето. Както има извори тамъ, дето хората си правятъ молитвата, за да си омиватъ ржцетѣ преди да ги издигнатъ къмъ небето, така и нашитѣ бащи сж поставили сиромаситѣ при входоветѣ на църквитѣ, за да можемъ да очистимъ ржцетѣ си съ милостиня преди да влеземъ да се молимъ. Водата нѣма толкова сила, за да омива петната на тѣлото ни, колкото милостинята да заличава петната на душата.

На друго пѣкъ мѣсто казва Милостинята изцѣрява ранитѣ на душитѣ ни. Погледни на сиромашъ и ще вземешъ траенъ урокъ, който ще те пази

отъ високомѣрие. Защото сиромашъ като да ни казва: не се гордѣйте! Помислете, колко кратко траятъ и колко се лесно разрушаватъ свѣтовнитѣ работи! Не забравяйте, че следъ младостъта скоро дохожда старостъта, хубостъта се замѣства съ грозота, силата съ слабостъта, почеститѣ съ презрението, здравето съ немощъ, богатството съ сиромашия.

Въ една своя беседа върху посланието на Апостола Павла до Римлянитѣ, като взима поводъ отъ думитѣ на Христа за второто Му пришетствие и за общия сждъ на човѣцитѣ въ който ще се взематъ предъ видъ преди всичко дѣла отъ благотворителностъ, св. Иоанъ Златоустъ прави едно чудесно олицетворение. Представява, че Христосъ се явява предъ насъ въ образъ на сиромаситѣ и измжчванитѣ въ тоя свѣтъ. Когато дойде Богъ да сжди свѣта, казва св. Иоанъ Златоустъ, нѣма да пита сме дали на гладни хлѣбъ, дали сме помогнали на страдащи, и сетне прибавя: Какъвъ срамъ за насъ да сме толкова привързани къмъ временни блага, да се навеждаме къмъ земята, да сме толкова малко щедри къмъ сиромаситѣ които сж чада Божии, въ лицето на които се явява предъ насъ Христосъ. Защото той не се е задоволил да претърпи

само кръстнитѣ страдания и смъртъта.

За да ни научи, чение трѣбва да докажемъ на дѣло нашата любовъ и признателностъ къмъ Него, Той—Христосъ—пожела да се яви предъ насъ въ лицето на сиромашъ, на страненъ, на арестуванъ, на боленъ. Като да ни казва съ устата на страждущитѣ: Ако не сте признателни за това, което направихъ и пострадахъ за васъ, смилете се поне на сиромашията Ми. Ако сиромашията Ми не ви трогнува, съжалете ме поне за болкитѣ, които

Ме измжчватъ, за злочестинитѣ, които търпя. Ако всичко това ви оставя безчувствени, нека ви склони поне мисълъта, че малко искамъ. Не прося много нѣщо, но само парче хлѣбъ, само подслонъ да преночувамъ, една блга дума, само едно утешение. Но ако сте безчувствени къмъ Моитѣ болки, погрижете се за вашитѣ интереси, дайте Ми милостиня, за да увеличите вашата стойностъ и се удостоите да получите ония награди, които обещахъ. Ако всичко това не ви интересува, спомнете се поне безчестията, болкитѣ, скърбитѣ, които претърпѣхъ за васъ и които и сега още търпя въ лицето на сиромаситѣ. Да! И сега още съмъ гладенъ, жеденъ съмъ, студено Ме е, боленъ и окоянянъ съмъ, страдамъ въ лицето на сиромаситѣ за да привлека васъ. Искамъ да ви дамъ по вече да направите дѣла на милосърдие, за да получите вѣчна награда. Нави казвамъ: махнете сиромашията Ми, направете ме богатъ, ако и да съмъ станалъ азъ сиромашъ, за да забогатѣте вие. Моля ви да ми дадете парче хлѣбъ, малки парчетъ отъ евинтъ платъ. Искамъ само да ме посетите въ затворъ, това стига, за да Ме утешитѣ, за отплата ви обещавамъ небето. И безъ това бихъ могълъ да ви увѣнчая на небесата, но искамъ да съмъ ваш дължникъ. Искамъ да ви дамъ почувствувате радостъта, чие сами нѣкакъ спечелихъ наградата. За това именно, ако и да можахъ самъ да задово-

Шуменъ и книжнината ни до освобождението.

случай Деньтъ на българската книга.

II.

Ще завърша бележитѣ си жкато приведа нѣколко реда отъ овава ценни документа. Тѣ сж артай-красноречиви свидетелства за възвишения духъ, съ който живѣли нашитѣ бащи и дѣди Кеняна, които подготвиха и създадоха свободата ни, за високия погледъ, който имали за книжнината и обществения ржкитъ.

1. Въ лѣто 1869 ноември починалъ Иванчо попъ Стояновъ, роденъ въ Шуменъ (Преславска епархия) на възраст

двадесетъ и осемъ годишенъ въ новосъставениятъ въ Добруджа градъ Меджидие, дето и биде погребенъ въ храмътъ на народнитѣ просвѣтители Св. Кирилъ и Методия.

Въ 1871 г. братята му издали за вѣченъ споменъ на Иванча попъ Стоянова отъ Шуменъ“ книгата „Житие преподобнаго отца нашего Иоанна рилскаго чудотворца“. Придружили книгата съ следнитѣ редове:

Настоящиятъ прологъ ние сме срещнахме въ книгохранителницата на единъ нашъ приятелъ Гръкъ, писанъ на простогръцкиятъ езикъ . . . и понеже тогава усѣтихме силно душевно възхищение и горѣщо благоговѣние къмъ Рилскитѣ чудотворецъ, сѣвогашъ въ кржгатъ на домашнитѣ си сме го прочитали. Блаженно-

почившиятъ братъ ни съ особито даже внимание го прочиташе и го препоржчваше на всѣкий свой приятелъ и ближень и поради туй ние, безъ да го сравнимъ съ първообразиятъ, приведохме го на български и го издаваме съ двойна надежда: че душата на блаженнопочившиятъ ни братъ ще сж възблагодари отъ туй наше нравствено приношение и благочестивитѣ читатели ще усѣтатъ сжщото религиозно душевно възхищение и благоговѣние — къмъ угодникътъ, което сме чувствували и ние, и на конецъ че ще са помолятъ Богу съ светитѣ молитви на преподобния за успокоението на блаженнопочившиятъ ни братъ.

Цариградъ, 1-й Май 1871 г,
Следъ това пишатъ:
За тебе дражайшиятъ ни, за

тебе посвѣщавами тойзи нетлененъ и неувѣдаемъ паметникъ, за тебе издавами на свѣтъ туй кратко житие на твоятъ покровителъ, за тебе който изпратенъ отъ родителитѣ ни и снабденъ съ съчувствието на всичкитѣ домашни въ Столицата, за да утолнимъ силно-разпалената жажда на учението, си билъ повѣренъ на светата негова защита. За тебе, който и въ търговското поприще, далечъ отъ престарѣлитѣ си родители братия и сестри, си ималъ за средоточие на всичкитѣ сѣрдца, общата къмъ този светитъ молитва. За тебе, който въ всѣко отношение си билъ утѣшение на родителитѣ, радость и похвала на домашнитѣ и чрѣзвичайна честь наша. За тебе, казвами, който пламенно горѣше за ползата на отечес-

твото, за неговото развити и благоденствие, щото и пръ последния даже часъ не забравилъ, да завѣщаешъ е на частъ отъ имението си дѣвическитѣ училища. За тебе Да! за тебе, който въ най-цветущитѣ на възраст години безъ да можешъ да се здрависашъ съ родители, сродници и приятели, далечъ отъ бащиниятъ покривъ, отъ майчинитѣ обятия, отъ сърденното съчувствие на братия и сестроть нежнитѣ привѣтствия онѣзи, които си възлюбилъ си обикналъ, си предалъ Богу душата, посвѣщавами въ да на всичкитѣ Български юности отъ Тракия, Македония и България туй възлюбленно отъ тебъ „Кратко житие на Рилскитѣ чудотворецъ“. . . . приимъ тойзи малкъ дарецъ въ знаменувѣдаема наша любовъ

ля Себе Си, Азъ пъкъ обикалямъ свѣта и прося, стоя предъ вратата ви и простирамъ къмъ васъ ржка. Понеже ви обичамъ за това желая даседна на софрата ви, за да мога въ голѣмия денъ на страшния съдъ да ви представя на всемира, да разкажа за добригъ ви дѣла, да изтъкна всемилостивата ви любовь и да кажа предъ всички: „Ето тоя, който Ме е нахранилъ!“

Тия хубави и красноречиви думи на св. Иоана Златоуста добре би било да ги помнятъ читателитъ на „Народенъ будителъ“ сега при настаналитъ великденски празници.

Превелъ **

Споменъ.

Единъ по единъ се изнизватъ днитъ на нашия животъ и ние все по-вече и по-вече старѣемъ. Всѣки изминатъ денъ е мъртавъ за насъ и отнася по една изживѣна скръбъ или радостъ. Всѣки единъ мигъ отлита, за да не се върне никога. А едничка утеха ни оставатъ само споменитъ.

Бѣше срещу свѣтлото Възкресение Христово. Улицитъ гъмжѣха отъ хора, които бързаха къмъ Божия храмъ, за да посрещнатъ тамъ свѣтлия празникъ.

Джиованни Папини.

„Нѣма го тукъ“.

(Въ утрото на Възкресението.)

Слънцето още не било изгрѣло въ онзи денъ, който у насъ се нарича недѣля, когато женитъ се опжити къмъ градината; но надъ хълмоветъ на изтокъ се носѣла една надежда, колеблива като отдалечаваше се сияние, една земя, покритая съ сребро и кремове, надежда, която бавно се издигала срѣдъ блестящитъ съзвездия и постепено затъмняваща блѣсъка и великолепието на нощта. Това било едно отъ ония прозрачни ясни размъвания, които наповатъ спящата невинностъ и красотата на обещанията. А чистиятъ прозраченъ въздухъ изглеждалъ като челици още трепти, раздвиженъ отъ крилетъ на токущо прехвъркнали ангели; това е било размъване на единъ отъ ония дни, раннитъ часове на които сж бледни, но обещаваатъ силна свѣтлина: размъване на единъ отъ ония дни, поразителната яснота на които покрива сърцето и го освежава. На размъване, въ прозрачния зрачъ излезли женитъ, обхванати отъ силна надежда, очаровани отъ чувство на вдъхновение, за което тѣ не били въ състояние да си дадатъ смѣтка. Възвръщали се тѣ за да поплачатъ наново

Малки деца, облечени въ бѣли дрехи, като малки невинни ангелчета, весело тичаха и заливаха съ звънкия си смѣхъ пробудения отъ сънь градъ. Майка ми ме водѣше за ржката. Влѣзохме въ храма. Бѣше прѣпѣлно. Горѣха хиляди свѣщици и посрѣдъ тѣхъ, като ареолъ отъ свѣтлина, блѣстѣше голѣмиятъ полиелей. Всички богомолци бѣха съ приведени глави и съ смирение слушаха словото Божие. Хорътъ пѣше. Въ единъ моментъ забиха камбанитъ и изпѣлниха съ тържественния си звънъ цѣлия храмъ. Всѣки звукъ се изтрѣгваше като че ли далече нѣкъде отъ небето, вливаше се въ душитъ на богомолцитъ, разтопяваше ги и изгаряше всичко грѣшно въ тѣхъ. Като че ли невидими ангели хвърчаха изъ въздуха, изтрѣгваха изъ гърдитъ порочнитъ сърца, замѣняха ги съ чисти и добри и отлитаха. И мене ми се струваше, че ставамъ малко невинно ангелче и ще полетя далече изъ висинитъ. А църковниятъ хоръ пѣе и съ него всѣкашъ всичко пѣе: „Христосъ възкресе!“

Щастливи спомени! Съзри обливатъ очитъ ми при всѣки споменъ за невинното детинство. Защо тѣй бързо израстваме и защо сме толкова лоши днесъ?!

Дим. Ив. Загорски.

върху гроба, за да погледнатъ още веднажъ Оногова, Който е държалъ сърцата имъ въ нежна чаровностъ безъ да ги огорчи, за да напръскаатъ съ по-силни аромати, отколкото ония, донесени отъ Никодима. Неговото измъчено тѣло? И приближавайки се, тѣ се запитаха: „Кой ще ни отмѣсти камъка отъ гроба?“

Тѣ били четири: Саломия, Иоанна, жената на Куза, Мария Магдалина и Мария отъ Витания, — жени изтощени отъ скръбъ.

Но когато се приближили до пещерата, тѣ се спиратъ смаяни: тъмния входъ на пещерата отворенъ гледалъ околната тъмнина. Не бидейки въ състояние да върватъ очитъ си, най-смѣлата отъ женитъ се докоснала съ разтреперана ржка до гредата на входа. При бързо усиливащата се дневна свѣтлина тѣ виждатъ голѣмиятъ камъкъ отмѣстенъ и сложенъ наблизо до входа. Онѣмѣли отъ страхъ, тѣ се заозъртали наоколо, като да сж очаквали, че нѣкой ще дойде да имъ обясни, какво се е случило въ тѣхно отсъствие. Възможно е, помислила Мария Магдалина, иудейцитъ, незадоволени отъ страданията, които причинили на

Иисуса приживе, да сж откринали тѣлото Му, или пъкъ други нѣкой възмутени отъ подобно прилично погребение, каквото на единъ еретикъ не би трѣбвало да устройватъ, сж хвърлили тѣлото Му въ позорния трапъ, отреденъ за ония, които убивагъ съ камъни или наказватъ съ разпятие? Но всички тия мисли сж били само предчувствия. Може би Иисусъ още да почива въ гроба, обвитъ въ своята ароматична плащеница? Тѣ се страхували да влезатъ, но не можали и да си отидатъ, безъ да узнаятъ истината; и щомъ слънцето се появило надъ върховетъ на хълмоветъ и освѣтило входа на пещерата, тѣ се осмѣлили и влѣзли вътре.

Въ самото начало тѣ нищо не могли да различатъ, но почти внезапно новъ ужасъ ги обхваналъ, тѣй като на дѣсно тѣ видѣли седналъ хубавъ юноша съ бѣли дрехи, ясни като най-бѣлия снѣгъ, всрѣдъ заобикалящата ги тъмнина Изглеждало, че юношата ги очаквалъ. И той имъ казалъ:

— Не бойте се! Оногова, Когото вие дирите, не е тукъ. Той възкресе. Защо дирите Живия между мъртвитъ. Не помнете ли туй, което е казалъ въ Галилея — че Синътъ Человѣчески ще бжде предаденъ въ ржцетъ на грѣшницитъ, за да бжде разпнатъ и на третия денъ да възкресе?

Поразени и треперещи, не бидейки въ състояние да отговорятъ, женитъ само слушали юношата, който продължилъ:

— Идете и кажете на братята Му, че Иисусъ е възкресналъ отъ мъртвитъ, и скоро ще Го видятъ.

И четиритъ, обезумѣли отъ страхъ и щастие, излѣзли отъ гробницата, бързайки да изпълнятъ получената заповѣдъ. Но при приближаването до входа на гробницата, Мария Магдалина несъзнателно се спрѣла, а другитъ продължили пътя си къмъ града. Може би думитъ на непознатия да не ѣли се видѣли напълно убедителни, или може би тя да не е била удовлетворена отъ мисълта, че гробътъ е действително празенъ. Може би, размишлявала тя, юношата да е билъ единъ отъ съучастницитъ на заговора на свещеницитъ и да ги е измамилъ.

И изведнажъ тя се обърнала и видѣла единъ човѣкъ, застаналъ близо до нея срещу едно мѣсто, обраснало съ зеленина и освѣтено отъ слънчевитъ лъчи. Но Мария не Го познала, даже и следъ като Той заговорилъ: — „Жено, защо плачешъ и кого диришъ?“ А тя, като го помислила за градинаръ на Иосифа, дошълъ рано на работа, отговорила: „Взели сж моя Господъ и не знамъ где сж го турили. Ако

ти си Го изнесълъ, кажи ми, где е и азъ ще отида да Го взема!“

Иисусъ, покъртенъ отъ чистотата ѣ и блаженно желание, отъ непристорената ѣ детинска простота, ѣ отговорилъ съ една дума, произнесълъ само едно име, нейното име; но той говорилъ сега съ любящъ гласъ, съ който толкова често се обръщаль къмъ нея, която тя никога не е могла да забрави, и който сега билъ пъленъ съ тѣга и съжаление:

„Мария!“

Тогавя, като внезапно пробудила се отъ сънь, отчаяната жена познала Оногова, Когото дирила.

„Равуни!“ — извикала тя и, като паднала на колене върху влажната трева, обхванала съ ржцетъ си Неговитъ боси кра-

Жива Калдарѣмова.

ЮДА.

Въ безуменъ страхъ избѣга Юда отъ извора, който го проклѣтъ гласъ въ окървавенитъ си води.

Юда поиска да измие ржката си, на която горѣха кървави петна, но, когато гребна да вземе съ шепи вода, водата на извора се обърна на кръвъ. Юда побѣгна.

Ржката му изгаряше отъ болка. . .

Юда бѣгаше отъ всички; той бѣгаше отъ себе си. Предателтъ!

Крайпжнитъ храсти, които той стѣпка, стѣнѣха: „Юда — убиецтъ!“

Маслиновитъ клонки, които се закачиха о дрехитъ му, шепѣха: „Юда — убиецтъ!“

Зрѣлитъ житни класове, които той съ бѣсъ прекърши, проклинаха: „Юда — предателтъ!“

Юда бѣгаше покрай неравни друмища и схлупени хижки, покрай синури на ниви и маслинови горички. Той бѣгаше отъ всичко и отъ себе си, убиецтъ.

Кжде отиваше той? Юда търсѣше покой за възбунтувалата се своя съвестъ. Кръвъта на ржката му бѣше тѣй алена, тѣй прѣсна, сякашъ бѣ убилъ човѣкъ ей-сега.

Когато той взема ония проклѣти сребърници и римскитъ войници отведоха на разпятие неговия кроткъ Равви, ржката му се покри съ кръвъ, огнена кръвъ. Бѣлитъ сребърници станаха кървави; кървави ги хвърли той въ краката на очуденитъ книжници и фарисеи. Отъ тоя часъ Юда бѣгаше да се скрие отъ хората. Да се скрие отъ себе си. Плашеше го свѣтлината на беднитъ хижки. Плашеше го шумътъ на падащия листецъ.

ка, върху които още се видѣли червенитъ отпечатъци отъ гвоздеитъ.

Но Иисусъ казалъ:

„Не се докосвай до Метѣй като още не съмъ се качилъ при Отца си, но и при моитъ братя и имъ кажи че ще се изкача при Моя Отецъ и вашя. И кажи имъ, да отидатъ въ Галилея. Тамъ тѣ ме видятъ.“

И следъ това Той веднажъ освободилъ отъ докосване на колѣничилата жена и Бискрилъ между дърветата, сѣзѣицъ отъ слънчева свѣтлина.

Докато той се виждалъ, Иисусъ Го следѣла съ очитъ сетне тя се смутила, ослѣпѣла отъ щастие — нейното конвулсивно потрепервало омълнение — и тя побѣгнала настигне другаркитъ си. . .

Кръвъта на ржката му не измиваше. Не застиваше. При го цѣлия. Пламна. Изгори И Юда обезумѣлъ отъ болъ все бѣгаше. . .

***

Зловешо се открояваха кървава Голгота тритъ кръвъ.

Предъ срѣдния кръсть жеше човѣкъ и плачеше.

Изведнажъ . . . меко сияе обгръна кръста и лежашъ предъ него. Плачѣтъ сж Главата на плачещия уморѣ съ мѣжа се вдигна и не мръна. Той виждаше прекраснѣ устремени къмъ него очитъ разпнатия учителъ да го даватъ изъ подъ притворенитъ клепащи съ безкрайна болъва незначна милостъ.

Лицето на светия мѣченѣ бѣше бледо съ застинали очи и кръвъ. На челото най-големия шипъ отъ тръновия венецъ тѣй много се бѣ впиѣлъ че отъ раничката още капѣ кръвъ.

Безкрѣвнитъ устни на раничката се мръднаха; капѣ кръвъ отъ отворената раничката поплъзѣ тихичко по блѣдната на светото Му лице падна на прострелната окървавена ржка на плачещия при кръста. И като сребъртъ звънъ достигна до него: „Юда прощавамъ ти!“

Чуднитъ, изпълнени съ милостъ катана на човѣчеството, очитъ Разпнатия се затвориха. Изчисти, сини като цѣфти синчець.

Сиянието безшумно угасна. Тѣй гасне нежния здрачъ на ранна пролѣтна вечеръ. . .

***

Предъ срѣдния кръсть, побитъ на Голготѣ, единъ човѣкъ плачеше въ тъмнината на нощта Иерусалимска нощъ. да

Сега тоя човѣкъ плачеше надъ своята злоба и безкрѣвната милостъ на своя Равви.

Шуменъ.

който съ смирение ти принасятъ едноутробнитъ ти братия:

Танасъ и Георги попъ Стоянови

А „Единъ ревнителъ на българската книжнина“ приписалъ къмъ края на книжката следнитъ редове: — Читателю! прочети съ благоговѣйне ревностъ и сърдечно умиление настоящето Житие, и за покойнитъ за споменъ на когото се раздава то, речи „Богъ да прости“, издателитъ же ублажи за благжтж часть, която сж избрали, въ дѣлото за братството си възпоминание, и пожелай такива паметници, да би въздигали всѣкой отъ нашитъ Българи . . . паметници вѣчнотрающи и благоглаголиви въ назидаение за спасение на душата на всякого брата православнаго Българина.

2. Вече въ 60-тѣ години на миналия вѣкъ учебната година

се е завършвала въ тогавашнитъ ни училища съ тържественъ публиченъ изпитъ на децата. Единъ великолепенъ обичай, запазенъ дълго време и следъ освобождението. Кой не знае блѣскавата страница въ Знавия романъ „Подъ игото“, посветена на годишниятъ изпитъ въ Бѣла-Черква?

На единъ такъвъ изпитъ една година билъ казанъ въ Шуменъ отъ трима ученици съчиненията стъ Добря Поповъ (Войниковъ) „Разговоръ между двама ученика и единъ свѣтликъ, връхъ името Българинъ и народностж му“.

Завежда се разговоръ — споръ между ученицитъ Драганъ и Иванъ. Драганъ е ученикъ въ тукашното Българско училище, Иванъ се училъ въ

Европа. Току-що се е завърналъ отъ учение. Той казва: — Европа, Европа! Тамъ човѣкъ може да се образова. Тукъ какво? — нищо. Драганъ му отвраща: — Имате право, приятелю, но, сѣкашъ, че единъ ученикъ трѣбва да знае първо матерний си языкъ, сѣтне да ся учи по-вънъ; защото единъ ученъ трѣбва да знае природнитъ си языкъ, за да принесе нѣкой полза на народа си. . .

Въ тоя разговоръ — споръ Драганъ се стреми да докаже на Иванъ, че трѣбва да познава добре езика и историята на нашия народъ, да се гордѣе, че е българинъ, защото българитъ първи отъ славянитъ се покрѣстили, първи тѣ създали книжнина, която подкърмила книжнината у другитъ славяни и пр.

Разпята прекъсва свѣтликътъ Петаръ: — Какво правите, братие, прилича ли на васъ, които сте млади учени, тѣй да се препирате и карате! Незнаетели, че ние Българити, като чада на единъ баща и на една майка, трѣбва да бждимъ вѣрни, предани и обвязани на народностъж си? Съгласие, братя, съгласие, да оставимъ на страна тѣзи своенравия и самолюбия. Със тѣзи препирания и карания ние никога не щемъ се видимъ щастливи нито на този свѣтъ, нито на онзи. Самата Христова вѣра не ли ни поучава да имаме сякоги помежду си братска любовь, безъ която любовь не може да сжществува никога добро, нито душевно, нито тѣлесно?

Просвѣщенитъ днешни народи, що се славятъ на цѣлъ

свѣтъ за образованостъта, и киги, художеството, искусство и пр. какъ сж добили тая слава? Не ли чрезъ съгласие? Явно е, че безъ него ни е добро дѣло не може си да тигна цѣлтъ. Затова думамъ пакъ ние Българити трѣбва отхвърлимъ отъ помежду сяко разногласие, и да имаме сякоги съединени духовети на безъ да гядами на особни трѣши интереси, когато е питана за народностъ. Тогавя ние сж бждемъ угодни на Бога, и на човѣцити и на самити насъ.

Приведенитъ редове отъ му два документа, излѣзли подъ перото на шуменци Катония свѣтли времена, сж едно прозаветъ и една програма: вѣта и единение на силитъ чъртаятъ пътъ на наставителни за възходъ къмъ нови

Сборникът е одобрен от Министерството на Просвѣтата. Струва 150 лева, а на шуменци ще се даде по 140 лева. Съдържа 480 страници. Желателно е училищните библиотеки, Църквите, Шабветъ на военни части, канцелариите на всички учреждения и др. въ Шуменъ и окръга да си набавят този сборникъ. Василъ Друмевъ е единъ отъ най-достойнитъ синови на гр. Шуменъ и България. Всѣки шуменецъ и всѣки българинъ трѣбва да познава отъ близко историята на неговия жизненъ подвигъ.

Всѣки може да си достави сборника въ скоро време като се запише при *Свещ. Д. Попвасилевъ въ Шуменъ* и внесе 140 лева.

ХРОНИКА.

Редакцията честити свѣтлитъ Христови празници на всички свои абонати. Дано отъ година на година съ Божия помощ и свои усилия да ставаме все по добри християни! Христосъ възкресе!

Негово Високопреподобие *Архимандритъ Андрей* въ недѣля, миналата, Врѣбница, е хиротоносанъ въ епископски чинъ въ Варненската катедрала. Хиротоносването сж извършили Тѣхни Високипреосвещенства *Павелъ Старозагорски* и *Михаилъ Русенски*. Дѣдо *Симеонъ* не е можалъ да вземе участие, защото не му разрешилъ лѣкаря, но е билъ презъ всичкото време въ олтаря и е следилъ богослужението и церемонията съ дълбоко душевно умиление.

По случай 1000 годишнината отъ Симеоновата епоха ще се уредятъ особени тържества въ Преславъ при дворецъ на старитъ български царе. Преди обѣдъ ще се освети построения храмъ-паметникъ „Св. Кирилъ и Методи“, а следъ освещаването ще има парадъ на войскитъ отъ близкитъ гарнизони. На обѣдъ ще се уреди народна трапеза, а следъ обѣдъ — народни игри и увеселения. Ще се посетятъ и всички важни исторически мѣста въ околността на Преславъ.

При освещаването на църквата ще се запали свещения огън на старитъ български царе, който ще се поддържа до 15 с. м., когато при специална церемония ще се пренесе въ двореца въ София.

За посетителитъ въ Преславъ за тържествата ще се направятъ голѣми улеснения по желѣзницитъ.

Съборътъ на младежкитъ ученически Хр. дружества ще се състои на 7, 8 и 9 май въ гр. Габрово, а съборътъ на православнитъ братства, определенъ за 12, 13 и 14 май въ Пловдивъ се отлага поради все народнитъ тържества, които заставятъ всѣки свещеникъ презъ тѣзи дни да остане въ своя градъ и село.

За знание отъ земледѣлцитъ. Споредъ закона за застраховка противъ градушка и др. природни стихии, застраховането на посѣвитъ започна отъ 15 мартъ. Това обстоятелство трѣбва да се използва отъ земледѣлцитъ, за да застраховатъ по-рано посѣвитъ си, защото не е изключена вѣроятността да паднатъ вредносни градушки още презъ май.

Всѣки топъл пролѣтенъ день може да ни донесе упокоителна градушка. Презъ

1924 год. такава падна на 28 мартъ, а мин. год. на 1 май. Последната причини голѣми загуби.

Засетитъ вече култури могатъ веднага да се застраховатъ. Останалитъ, които отъ тукъ нататкъ ще се засѣятъ, могатъ допълнително да се застраховатъ — съ вторъ описъ.

Застраховката е евтина. Тя е кооперативна. Застрахованиятъ по спокойно посреща градоносни облаци.

Застрахователнитъ книжа, могатъ да се намѣрятъ въ общинскитъ управления, кредитнитъ кооперации и популярнитъ банки.

Шуманското ж. благотв. д-во „Родолубие“ устройвана 7 май 3 ч. следъ обѣдъ първа по рода си детска забава „Празникътъ на великденското яйце“. Кани се шуменското гражданство да посети забавата съ децата си.

Отъ настоятелството.

Настоятелството на Добр. просв. братство „Св. Възнесение“ въ града изказва благодарност на следнитъ дарители: Г-Х—дарила 300 лева: Г. У.—200 лева, Ив. Баевъ—100 лева, Люба Т. Иванова—100 лева Д-ръ К. Д-ръ Медникарова 100 л., Ив. Попова 100 лева, Р. Петкова—140 лева, Свещ. Д. Попвасилевъ—100 лева. Ж. Хлѣбаровъ за беднитъ въ поменъ на майка си *Димитрица* и сина си *Димитъръ*—100 лева, Дучина Василева—60 лева, Радка Атанасова—60 лв. Пресв. М. П. Тодорова—50 лв. Ана Ю. Чекърова—50 лева, Г-жа Дочева—50 лева, В. Кършевъ—50 лева, Калушка Дончева—50 лева.

Учителскиятъ съветъ при I. Нанчова прогимназия благодарни на всички граждани, банки, учреждения, че сж били така щедри къмъ ученицитъ, които лазаруваха, и сж допринесли да се събере сумата 10,395 лв., съ които се набавиха дрехи и обувки за беднитъ ученици при I. прогимназия, по случай Св. Възкресение Христово.

Еднакво благодарни и на следнитъ дарители за въ полза на ученическата трапезария, а именно: г. Дечко Каровъ 250 лв. за здраве и Стефа Попова 150 лв., по случай 9 месеци отъ смъртта на майка ѝ

Отъ Дирекцията.

КНИЖНИНА.

Получи се въ редакцията

Беседи съ селянина—отъ *П. Мариновъ*, учителъ въ прогимназията с. Драгово, Преславско. Това сж редъ статии, които третирайтъ редица въпроси изъ живота на нашия селянинъ. Г-нъ Мариновъ е родомъ отъ сѣщото село. Той има наблюдателно око, следилъ е отъ близо живота на селянина, знае неговитъ болки, познава радоститъ му, затова съветитъ, който дава въ своята малка книжона на селянитъ, сж на време и на мѣсто давани—дава ги единъ интелигентенъ селянинъ, комуто селския човѣкъ трѣбва да повѣрва. Препоръчваме книжката. Струва 6 лв. Набавя се направо отъ автора—с. Драгово.

Книжката е препоръчана отъ Мин. на Просвѣтата съ писмо № 9641 отъ 9 jV т. г.

„Зовъ“ органъ на Съюза на Прав. Христ. учаща се младежъ, кн. 4, сж безплатно художествено двуцветно приложение. Списанието е одобрено и препоръчано отъ Св. Синодъ и Мин. на Просвѣтата. Годишенъ абонаментъ 40 лв. Адресъ: Духовната Академия—София.

Отъ Великани на човѣчеството № 9. *Чарльзъ Дарвинъ*, животъ и научна дейность, отъ В. Бинтеръ. Цена 12 лева.

№ 10. *Робертъ Оуенъ*, животъ и кооперативна дейность, отъ М. Т. Барановски. Цена 10 лева. И дветъ книги сж издание на Акация. София, улица „Витошка“ 59.

Отъ Натурфилософско четиво № 4. *Клодъ Бернаръ Тайната на живота*. Съ предгов. отъ проф. Д-ръ Ас. Златаровъ за *Клодъ Бернаръ*. Цена 12 лв. издание на Акация—София, ул. Витошка № 59.

Въ тази книга сж разглеждани критично теоритъ за сжщината на живота, като се посочва, че тайната на живота ще се разгадае само чрезъ създаване една метода за изследване явленията на живота. Това е експерименталната метода, която изхожда отъ единъ абсолютенъ детерминизъмъ и досежно динамиката на живота.

Отъ Натурфилософско четиво № 45. Проф. Е. Денертъ—*Биология на културата*. Отъ упадъкъ на културата къмъ възходъ на човѣчеството. Съ предговоръ отъ проф. Д-ръ Ас. Златаровъ за „Безсилието на витализма“. Цена 35 лв. издава „Акация“—София, ул. Витошка 59.

Въ тази книга читателтъ се опознава съ гледището на крайния спиритуализъмъ. Къмъ книгата е даденъ предговоръ отъ проф. Ас. Златаровъ, който доктринално разглежда слабоститъ на витализма и посочва пѣтищата, по които върви съвременната наука за живота.

I Шумен. Сждия Изпълнителъ.

И. д. № 1282/927 год.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 207

На 10 Май 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ въ село Злокученъ, ще продамъ на публиченъ търгъ 20 черни кози оценени за 8000 лева, принадлежащи на Драгой Димитровъ отъ село Злокученъ, за дълга му къмъ Петко Василевъ отъ гр. Шуменъ за 7640 лева.

гр. Шуменъ, 16 IV

1920 година.

Сждия Изпълн.: Г. Яневъ

I Шумен. Сждия Изпълнителъ.

И. д. № 1443/928 год

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 206

На 10 Май 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ въ село Злокученъ, ще продамъ на публиченъ търгъ 1) Единъ газовъ моторъ заедно съ единъ даракъ съ 10 валяка, 2) Единъ казанъ за ракия съ джбовъ кадузъ, 3) Една джбова бомба. Мотора оцененъ за 9500 лева, а имотитъ по п. п. 2 и 3 ще се продаватъ по долу отъ първоначалната оценка, защото

Дирекция на постройкитъ за водоснабдяване на безводнитъ Дели-Орманъ гр. Шуменъ.

Обявление № 379

Съгласно обявление № 295, публикувано въ държавенъ вестникъ брой 18 отъ 20 априлъ 1929 г., на 21 май т. г. отъ 15 до 16 часа въ Шуменското Данъчно управление ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за постройката на складъ при помпената централа „Изгревъ“. Приблизителна стойность 353,000 лв. Залогъ за правоучастие е 5%, върху приблизителната стойность въ банковъ удостоверение.

Поемнитъ условия могатъ да се видятъ всѣки присъственъ денъ въ Дирекцията.

Публикация, гербовъ сборъ, данъкъ, който се събира въ половина размѣръ, сж за смѣтка на предприемача.

гр. Шуменъ, 30 априлъ 1929 год.

Отъ Дирекцията.

Преписъ,

Опредѣление № 951

Шуменски Окръженъ Сждъ въ разпоредително заседание 24. IV. 629 г. въ съставъ:

Председателъ: Д. Пенчевъ и Членове: П. Баяджиевъ Ю. Геновъ като разгледа ч. гр. дѣло № 273/929 г. на основание чл. чл. 36 и 37 отъ закона за припознаване незаконороденитъ деца и пр.

ОПРЕДѢЛИ:

Допуща осиновяването на Сава Колевъ Велевъ отъ Сто Осиково, Поповско, отъ Деню Димовъ и Иванка Денева отъ с. село.

(под) Председателъ: Д. Пенчевъ (под) членове: П. Баяджиевъ, Ю. Геновъ.

ВЪРНО

Съ оригинала който е приложенъ къмъ ч. гр. дѣло № 273/929 год.

На Шуменски Окръженъ Сждъ,

Секретаръ: П. Ганчевъ.

то тая проданъ е втора. Имотитъ принадлежатъ на Димитъръ Мирчевъ отъ село Злокученъ и ще се продаватъ за вземането на Илия Петровъ отъ гр. Шуменъ за 5000 лева главница и др.

гр. Шуменъ, 16. IV.

1929 годича.

Сждия Изпълн. Г. Яневъ

I Шумен. Сждия Изпълнителъ.

И. д. № 626/926 год.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 208

На 10 Май 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ въ село Злокученъ, ще продамъ на публиченъ търгъ 40 кози, оценени за 5500 лева.

Принадлежащи на Димо Ивановъ Кара отъ село Злокученъ за дълга му къмъ Вълчо Христовъ Демировъ отъ село Злокученъ за 3907 лева.

гр. Шуменъ, 16. IV.

1929 година.

Сждия Изпълн.: Г. Яневъ.

I Шумен. Сждия Изпълнителъ

И. д. № 1594/928 год.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 209

На 17 Май 1929 год. въ 9 часа предъ обѣдъ въ село

Ембие-Сакалъ, ще продамъ публиченъ търгъ: 1) Единъ даракъ оцененъ за 3000 лева и 2) Единъ бензиновъ моторъ оцененъ за 2000 лева принадлежачи на Стойчо Митевъ отъ село Е. Сакалъ за дълга му къмъ Василъ Стефановъ отъ сѣщото село за 3600 лева.

гр. Шуменъ, 16. IV.

1929 година.

Сждия Изпълн.: Г. Яневъ

I Шумен. Сждия Изпълнителъ

И. д. № 194/924 год.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 224

На 21 Май 1929 год. въ 10 часа предъ обѣдъ предъ целарията си въ гр. Шуменъ ще продамъ на публиченъ търгъ разни движими имотности принадлежащи на Колю Гротовъ матиковъ и Димитъръ Ивановъ отъ с. Белокопитово дълга му къмъ Коста Д. Матовъ отъ гр. Н. Пазаръ и с. Являно за 12000 лева.

гр. Шуменъ, 19. IV.

1929 година.

Сждия Изпълн. Г. Яневъ

I Шумен. Сждия изпълнителъ

и. д. № 1416/928 год.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 242.

На 21 Май 1929 год. въ 10 часа предъ обѣдъ предъ целарията си въ гр. Шуменъ ще продамъ на публиченъ търгъ разни движими имотности принадлежащи на Кръстю Оргиевъ отъ гр. Шуменъ дълга му къмъ Димо Енчевъ отъ гр. Шуменъ за 1572 лева.

гр. Шуменъ,

19. IV. 1929 год.

Сждия изпълн. Г. Яневъ

ПЕЧАТНИЦА
„СПАСЪ ПОПОВЪ“ ШУМЕНЪ
 МОДЕРНО ИНСТАЛИРАНА
 ПРЪВМА ПОРЪЧКА ЗА НАЙ-МАЛКА „НАЙ-ГОЛЪ“
 ЦЕНИ КОНКУРЕНТНИ ИСКАЙТЕ ОБФЕРТИ
 Телеграф. Адресъ Спасъ Поповъ - Шуменъ Телефонъ 164